

да имъ вара такава каша, която нѣма да смѣлатъ да-же и най-здравите стомахи! Нека само ми туратъ пжр-стѣтъ си въ устата, и тогава ще да видатъ кой е Ра-ковски! Хайде, Панайоте, да идеме въ Браила, и ако видиме, че нѣма нищо, то да са върнеме пакъ; а ако видиме, че ни грози нѣкоя опасностъ, то да побѣгнемъ въ Россия.« Разбира са, че азъ трѣбаше да послушамъ тоя бжлгарски патриотинъ и да испжлна волята му. Ра-ковски въ онова време бѣше малко позастарѣлъ (имаше около 48 години) и болуваше отъ охтика, слѣдовател-но азъ бѣхъ длженъ да му помогна както мога и дѣто мога. Мене бѣше жално да гледамъ, какъ тоя патриотинъ са бои отъ власите, за да го не предадатъ на турците, и за това употрѣбихъ сичките си сили да го успокоя. — »Власите не смѣятъ да та предадатъ на турците; а ако са случи противното, то ние ще да са защищаваме като левове. Азъ ща да ида въ Браила за-едно съ тебе; а ако браилската полиция посмѣе да та закачи, то ща да направа такава комедия, която ще да са разчуе по сичкиятъ свѣтъ. Политическите престжпници сж безопасни и въ азиатските господарства; а Ромжния е конституционална и християнска джржава.« Отидохме въ Браила и видѣхме са съ бжлгарете. На другиятъ день дойдоха при насъ нашите по-пжрви приятели, х. Радушъ х. Христовъ и докторъ Мирковичъ, и казаха ни, че полицията ни прислѣдова и че трѣба да са склониме, за да ни не уловатъ. Раковски отговори: »Нека дой-датъ и да видатъ, че Раковски са не бои отъ заешка тупурдия.« На другиятъ день отидохме въ Галацъ. Ра-ковски отиде при рускиятъ консулъ въ тоя градъ, за